

SABAH

Okan MÜDERRİSOĞLU

AK Parti'nin ürettiği sosyoloji ve sonuçları

Hakim partilerin -ki AK Parti bu tanıma uyan tek örnek olma özelliğini koruyor- siyasi kapsama alanında zaman zaman iletişim sorunları yaşanabiliyor. Bunu bir bakıma araçların dikiz

aynalarındaki "**kör noktaya**" benzetmek de mümkün... Böyle anlarda; duygusal kopuşlar, fikri savrulmalar, bireysel reaksiyonlar görülebiliyor. Esasen bu tür çıkışları, partinin ana davasına zarar vermemesi kaydı ile fazla yadırgamamak gerekiyor. Ve tabii ki aile içinde kalması gereken hususların, kamuoyu önünde malzeme yapılmaması da bir diğer ön şart olarak karşımıza çıkıyor!

Son günlerde, AK Parti iç dinamiklerinden dışa taşan "**eleştiriözeleştiri dalgası**" da bu bağlamda ele alınabilir. Siyasetin merkezini yeniden inşa eden bir parti için bünyesel muhasebe yapılması hem gerekli hem de faydalıdır. Lakin bu tarz değerlendirmelerin "**zafiyet**" gibi algılanmasına fırsat yaratılmamalıdır. Yani, partinin iç sesi günün sonunda akort edilebilmeli, özeleştiri de makul dozu aşmamalıdır.

İstanbul seçimleri AK Parti açısından son 17 yılda değişen, değişimine bir şekilde vesile

olduğu sosyolojiyi okuma imkanı da sağlamaktadır.

İstanbul, nüfus yapısı ve nüfuz etme gücü ile Türkiye'nin gerçek özetidir.

İstanbul; "**klasik muhafazakâr seçmen, yeni orta sınıfta büyüyen seçmen, Kürt kökenli seçmen, genç seçmen, küskün veya tepkisel seçmen, yaşam tarzı savunma hattındaki seçmen, süreç yönetimi yapabilen grup seçmenler -sermaye- akademiprofesyoneller vb-**" bazında analiz edilebilir.

Günün sonunda AK Parti için alt kimliklere dayalı beklentilerden ziyade geniş kapsama alanına giren yeni nesil seçmen ile muhafazakâr camianın güncel seçmen profili belirleyici olacaktır.

Yeni nesil seçmen; siyasetin merkezinde konuşlanan, daha çok gelecek tasarımına göre karar veren, AK Parti ile mutlak sadakat veya mutlak karşıtlık ilişkisi kurmayan hassas bir topluluğu ifade ediyor. Muhafazakâr seçmenler ise çekirdek kadronun büyük ağabeyleri ile modern muhafazakârlar olarak adlandırılan yelpazede kendisine yer buluyor. Geleneksel değerlerin temsilcileri, yüreğindeki hesaplaşması ne kadar derin olursa olsun ana siyasi akımdan uzaklaşmıyor. Gözünü AK Parti'nin sağladığı siyasi-ekonomikhukuki dönüşüm ortamında açanlar ise farklı semtlere ve mahallelere

açık kimlikleri ile daha kırılğan siyasi karakter taşıyor.

Şartların değişimi, 17 yıl sonra ilk kez, -bir noktada da olsa- rekabetçi görünümdeki muhalefet adayının varlığı, AK Partilileri bir ölçüde şaşırttığı kadar büyük ölçüde dayanışmaya da davet ediyor. Böylesi hareketli bir dönemde siyaset dilinin pozitif olması, vaatlerden ziyade seçmenin sesine kulak verilmesi, adam-adama markaj diye tabir edilen sıcak siyasi temasa yönelmesi büyük önem taşıyor.

SABAH

Mahmut ÖVÜR

Ortadoğu'da ne işimiz 'mi' var?

Son günlerde içeride İstanbul seçimleri ön planda olsa da asıl sıcak gelişmeler dışarıda, yani Türkiye'yi de içine alan Ortadoğu-Akdeniz hattında yaşanıyor.

Bu da son yıllarda dengesi küresel güçlerce bozulan bölgenin yeniden ve daha derin bir sarsıntı yaşayacağı anlamına geliyor.

Peki, buna karşı siyasi partiler ve bölge ülkeleri ne yapıyor?

S-400'de olduğu gibi CHP'nin ne Akdeniz'in ablukaya alınması konusunda ne İran'a yönelik saldırılar karşısında ne de Kandil'i devreden çıkarmaya ilişkin ortaya koyduğu bir siyasi rota yok. Daha doğrusu

emperyalizme karşı bir duruşları da yok.

Sadece CHP Genel Başkanı **Kemal**

Kılıçdaroğlu iki de bir kürsüye

çıkıp, "**Ortadoğu'da ne işimiz var**" demekten öte bir şey söylemiyor.

Gerçi CHP'nin bölgedeki gelişmeler konusunda ABD tezlerine yakın duruşu, açık olmasa da tabanda bir tartışma ve kaygı yaratıyor ama siyasi sonuca yol açmıyor.

Proje partisi İP'in ise zaten böyle bir derdi yok. Onların bambaşka bir işlevi var.

HDP ise olup bitenler işine geldiği için umursamıyor bile. Öylesine umursamazlar ki, ABD'nin, PKK-PYD hattını İran veya Türkiye'ye karşı "**vekalet**" aracı olarak kullanma hazırlığı bile rahatsız etmiyor.

Daha hazin olanı ise HDP içinde yer alan, adları sosyalist veya komünist olan partilerin ABD'nin bölge ülkelerine saldırı hazırlığı karşısında susmaları.

Aynı yaklaşım biçimini TSK'nın son sınır operasyonunda da görüyoruz. Oysa bu

operasyon, sadece **İran-ABD**

dengesi açısından değil, Türkiye-İran, Irak arasındaki ilişkinin gelişmesi ve bunun bir uzantısı olarak sivil siyaset alanının açılması açısından da kritik ve önemli.

Çünkü bütün küresel

güçler, **Kürt meselesine bölge**

ülkelerini hizaya getirmenin bir aracı

olarak bakıyor ve sorunun ülke

bütünlüğü içinde ve siyaset yoluyla

çözülmesi istenmiyor.

Bu gerçeği belki de ilk kez Türkiye-İran ve Irak çok daha derinden ve iliklerine kadar hissetmiş durumda. Gereği ne kadar yapılırsa göreceğiz ama şu artık çok net biliniyor; **ABD'nin bölgesel hesapları sadece bir ülkeyi değil hepsini birden tehdit ediyor.** Bu yüzden, Türkiye'nin son askeri operasyonu yine ilk kez bu bölgede dış güçlerin etkili olmadığı ve bölge ülkelerinin inisiyatif aldığı yeni bir sürece işaret ediyor.

Bunu da geçmişin **Bağdat Paktı** gibi bölgesel oluşumlarla kıyaslamamak gerekiyor. Çünkü bölge ülkeleri ve bölgenin önemli siyasi aktörleri artık yeni yeni de olsa gelinen noktanın farkında.

Başta Irak Cumhurbaşkanı KYB'li **Behram Salih**'in ve Irak Kürdistan yönetiminin Türkiye'yle yeniden sıcak ilişkiler kurması, en azından yakın geçmişten ciddi dersler çıkartıldığını gösteriyor.

Kuşkusuz hâlâ kafalarda özellikle İran ve Irak'la ilgili soru işaretleri var. Ama aynı zamanda bu iki ülke, hem İsrail-ABD eksenine hem de onların kapsama alanına gönüllü giren Suudilerin başını çektiği Arap ülkeleriyle ciddi sorunlar yaşadığı ve yaşıyor. Bu yüzden ikisinin de bölgeye bakışında yeni bir yaklaşıma ve yeni ittifaklara ihtiyacı var.

Türkiye-İran ve Irak arasında gelişen bu yeni ilişki, ABD'ye rağmen sürdürülebilirse

bölgedeki Kürt meselesinin de "**halklar arası düşmanlığa**" dönüşmesi engellenir ve yeni çözüm fırsatları doğar.

STAR **Hüseyin GÜLERCE**

27 Mayıs'tan İmamoğlu'na...

Bu ülkenin çalkantılı tarihinde, "Darbeler-CHP-ABD işbirliği" diye bir hakikat var.

60 yıl önce ABD, bir askerî darbeyi neden tezgâhladı ise 15 Temmuz ihanetinin içinde de aynı nedenle var. Yine aynı nedenle PKK'yı besledi, büyüttü. Aynı nedenle 3 yıldır Suriye'de PYD/YPG'ye 30 bin tırla silah desteği verdi...

Neden şu: Batı, gençlerindeki İslam düşmanlığını muhafaza ediyor. Onların ağzı ile söyleyelim; "laik-Kemalist bir Türkiye" istiyorlar. Yani milli ve manevi değerleri ile kendisi olarak ayağa kalkan, dik duran, emperyalist politikalara boyun eğmeyen bir Türkiye istemiyorlar.

Türkiye ayağa kalkarsa Türk dünyasının, İslam coğrafyasının da ayağa kalkacağını hesaplıyorlar.

Bugün bu hedeflerini "Erdoğanlı Türkiye" olarak ifade ediyorlar.

İstanbul seçimini belediye seçimi olarak görmüyorlar. 23 Haziran'ı, "Erdoğanlı

Türkiye” planının önemli bir dönüm noktası olarak görüyorlar. İstanbul surlarında açılacak gedik üzerinden erken seçim hesabı yapıyorlar. Onun için “İmamoğlu projesi”ne dört elle sarılıyorlar.

Değilse, ABD Dışişleri Bakanlığı 31 Mart’ın hemen arkasından resmen, “Neden İmamoğlu’nun mazbatasını vermiyorsunuz, bunu not ettik” der mi?

27 Mayıs’tan İmamoğlu projesine uzanan yola bir bakalım.

1. Darbe hükümetini ilk Amerika tanıyor. Darbe sabahı cuntacılar Washington ile 35 kere konuşuyorlar. ABD’den para bile istiyorlar. (Demokrat Parti döneminde İstanbul Emniyet Müdürü olan Faruk Oktay’ın oğlu H. Emre Oktay, aksam.com.tr’den Ezgi Aşık’a anlattı.) Bugün de ABD, Fransa, Almanya, Avrupa Birliği, bilhassa Yunanistan hepsi İmamoğlu’nun destekçileri.

2. Darbe öncesi zemini oluşturmak için Menderes’e sürekli “diktatör” dendi. CHP, bunu ağzında sakız etti.

Bugün de Menderes’e söylenenlerin aynısı Erdoğan’a söyleniyor. “Diktatör, Sultan, Tek Adam, Saray...” ithamları Kılıçdaroğlu’nun ağzından düşüyor.

3. CHP’nin ezan takıntısı oldu. İsmet İnönü döneminde “Allah Ekber” diye ezan okuyana 3 ay hapis cezası uygulandı. Menderes iktidara gelir gelmez ezanı aslına çevirdi. ABD ve CHP

zihniyeti bunu asla affetmedi. 15 Temmuz gecesi aynı zihniyetin sahipleri sela okuyan müezzinlere saldırdı, darp etti.

4. CHP darbelere destek verdi, darbecileri tahrik ve himaye etti.

İsmet İnönü darbecilere “emrinizdeyim” dedi. Darbecilerin başa geçirdiği Cemal Gürsel, İsmet İnönü’ye, “emriniz bizim için peygamber buyruğudur” demişti. Hükümet aleyhindeki mitinglerin organizesi CHP binalarında yapılıyordu.

CHP Bursa Milletvekili Nurhayat Altaca Kayışoğlu, daha 20 gün önce Meclis kürsüsünden, “Kaynayan kazan taşmaz mı, sandıkları aşmaz mı, seçmenin oyunu yok sayan darbeyle buluşmaz mı” dedi.

5. Başbakan ve iki bakanın idam edildiği 27 Mayıs darbesine CHP “devrim” dedi ve bayram ilan ettiler.

27 Mayıs’a devrim diyen CHP, 15 Temmuz’a da “kontrollü darbe”

dedi. FETÖ’cülerin darbe öncesinde ABD’ye gidip gelmeleri, FETÖ elebaşının Pensilvanya’da CIA kontrolüne girmesi CHP tarafından hiç mesele edilmedi...

6. ABD, 35 senedir Türk dış politikasını PKK terör örgütünün saldırıları ile hizaya sokmaya çalışıyor.

Bugün de PKK’nın siyasi kolu HDP, CHP ile işbirliği yapıyor.

HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan, partisinin Salı günkü Grup Toplantısında

İmamoğlu'na açıktan destek veriyor ve şöyle diyordu:

“YSK'nın 250 sayfalık hukuksuzluğuna karşı gelin 23 Haziran'da öyle güçlü bir cevap verelim ki aradaki fark tam 250 bin olsun...”

Dün 29 Mayıs'tı. İstanbul'un fethinin yıldönümüydü. Fethin ruhuna sahip çıkanlarla, ABD arasında bir mesele var...

STAR

Ardan ZENTÜRK

‘Yüksek maliyetli’ BEKA, emperyalist tuzaktır

Türk Deniz Kuvvetleri'nin Karadeniz, Ege ve tabii ki Doğu Akdeniz'deki muhteşem manevraları sürerken, Kara ve Hava Kuvvetleri, Irak'ın kuzeyini hedef alan dev bir harekate, “**PENÇE**”ye imza attı... Birden fazla güvenlik tehdidini göğüsleyen bir orduya sahip olmak her millete nasip olmaz. Üstelik bu ordu, bir yandan da *15 Temmuz travmasını* atlatmaya, bünyesine ABD tarafından yerleştirilmiş hainleri temizlemeye çalışıyor!..

15 Temmuz işgal amaçlı emperyalist saldırısından hemen sonra TSK, Cerablus üzerinden El-Bab'a doğru derinlikte *Fırat Kalkanı*'nı gerçekleştirdi. Bunu, Afrin'e dönük *Zeytin Dalı*zledi.

Münbiç, Tel Rifat, Ayn el Arab ve Tel Abyad belli ki hedefte, Suriye'nin kuzeyinde bir terör koridoru açılmasına izin verilmeyeceği, *Siyonist plan* doğrultusunda gerçekleştirilmeye çalışılan “PKK devleti”(!)nin olmayacağı belli...

“**PENÇE**” stratejik açıdan iyi planlanmış bir hareket...

Birincisi, terör örgütü ve destekçisi emperyalist güçlerin pek beklemedikleri bir alandan geldi...

Harita üzerinde baktığınızda TSK, *Afrin-Hakurk hattını* çizmiş oldu.

Kalıcı üs olmak zorunda

Bu hareketin “*taktik manevra*” olmadığına, “*stratejik hamle*” olduğuna inanmak isterim.

Türkiye'nin Çukurca'nın tam karşısındaki Hakurk, Zap, Basyan, Gare, Avaşın, Metina bölgelerini **kalıcı olarak** temizleyecek ve kontrolü sağlayacak bir üs yapılanmasına ihtiyacı olduğu açıktır.

Bu, bir toprak ilhakı değildir, ama emperyalizmin PKK/YPG üzerinden “*yeni Kandil*”yapmaya çalıştığı Sincar'ın hayat damarını kesmek ve Suriye'nin kuzeyinde oluşturulmaya çalışılan oldu-bittiye temelden son vermek demektir. (**Öcalan** ile yeni çözüm süreci, İstanbul'da HDP oylarına ortaklık senaryolarının yazarları, neredesiniz, ses gelmiyor.)

Kıbrıs'ta da egemen üs

Nasıl Afrin, El-Bab veya bugün olduğu gibi Hakurk'u tutmak zorundaysak, Kıbrıs'ta da bir egemen üs vasıtasıyla “garantörlüğünü kimseyle tartışmayan kalıcı kimliği” sergilemek durumundayız.

İngiltere'nin 1960 Kıbrıs Cumhuriyeti Kuruluş Anlaşması ile elde ettiği iki egemen üs, toplam 180 km²lik Akrotiri ve Dikelya üzerinden başlattığı bir girişim “görme özürlülerin bile gözünü açacak” düzeydedir. (Aslında ne güzel demiş **Cenap Şehabettin: Körler memleketinde görmek, bir hastalık sayılır. Ülkenin yaşadığı emperyalist kuşatma, Doğu Akdeniz, Suriye-Irak meselelerini görmeden siyaset yapanların onları kayıtsız-şartsız destekleyenlerin bizim gibi insanlara yaklaşımını sergileyen güzel bir anlatım.**)

İngiltere, iki üssünün uzantısındaki karasuları hakkı üzerinden Doğu Akdeniz'deki doğalgaz yataklarına ortak olmak üzere girişim başlattı!.. Rum-Yunan ayakta, gelişme bizim aleyhimize, bilin.

Yüksek maliyetli bir kavga bu

ABD-İsrail ittifakı, Irak-Suriye hattında bir terör devleti kuramayacaklarını, Türkiye'nin Kıbrıs merkezli Doğu Akdeniz ve tabii ki Ege'deki haklarını kimseye vermeyeceğini bilmiyorlar mı, biliyorlar.

Bu nedenle, **15 Temmuz çaresiz son saldırılarıydı**, başarmış olsalardı, şimdi

istedikleri her şeyi yapıyor olacaklardı, millet izin vermedi.

Şu anda Türkiye'ye karşı sürdürülen politika iki ana zemine dayanıyor: **1- Pahalı enerji, 2- Yüksek savunma harcamaları...**

Barışı sağlama almış, ucuz enerji kaynaklarına ulaşmış bir Türkiye'yi kabus olarak değerlendiren, “**beka mücadelesi**”nin maliyetini, ekonominin taşıyamayacağı boyutlara çekmeye uğraşıyorlar.

Bu, Sovyetler'e karşı tutmuş bir tuzaktır, İran-Türkiye'ye karşı devreye sokulduğu da çok açıktır.

Akdeniz'in dibindeki doğalgaz boru hattıyla Anadolu'ya gelecek, Irak-Suriye'deki kalıcı üslerle terör tarihin çöpüne atılacak.

Emperyalistin zamanlamasını bilemem ama gördüğüm Türkiye'nin tik-takları planlandığı gibi çalışıyor.

YENİŞAFAK

Süleyman SEYFİ ÖĞÜN

Avrupa nereden uzaklaşıyor?

Karl Marx 19. asırda “Bugün Avrupa'nın üzerinde komünizmin hayâleti dolaşıyor” diye yazmıştı. Avrupa, hakkını teslim etmeliyiz, bu hayâleti başından def etmesini bildi. Maşaallah Avrupa proleteryanın mühim bir kısmı da, “kilisesi”, “tulumu”, “üniforması” ve “refah tutkusuyla” bu def etme sürecine bi'hakkın

destek oldu. Sosyalist hareket, Rusya ve Doğu Avrupa gibi, nüfusunun hatırı sayılır kısmı köylü olan , yâni geri yapıların hüküm sürdüğü bir coğrafyaya itildi. Kaba bürokratik ve partitokratik müdahalelerle sakatlandı ve berbat bir tecrübeye evrildi.

II. Genel Savaş sonrasında Batı Avrupa’da kurulan demokratik rejimler için **“aşırı sağ”** bir tehlike olmaktan çıkmıştı. Mussolini öldürülmüş, Hitler intihar etmişti. Mevcût kamuoyları, kendilerine büyük bir felâket yaşatan aşırı sağdan nefret ediyordu. Faşizm ve Nazizme hâlâ sempati duyanlar da seslerini kesmişti. Evet, İspanya’da Franco’nun Falanjizmi, Portekiz’de ise Salazar’ın dikta rejimi dimdik ayakta idi. Diğer taraftan Yunanistan’da Albaylar Cuntası “mızıkçılık” yapmaya devam ediyordu. Ama **1970’li senelerin ortasında bu pürüzler de giderildi. 1974’de Portekiz’de Karanfil Devrimi**, Yunanistan’da Albaylar Cuntasının yıkılması, 1975’de İspanya’da Franco’nun ölümü ve Juan Carlos’un yumuşak bir geçişle İspanya’yı düzlüğe çıkarması ardışık olarak yaşandı. Pürüzler ortadan kalkmış, “aşırı sağ”ın serencâmı sona ermişti.

Aslında, II. Genel Savaş sonrası “aşırı sağ” yok olmuş değildi. Ama örgütlenmesi daha çok devlet yapıları içinde hüküm sürüyordu. Gladio, Opus Dei gibi örgütler, NATO bünyesindeki anti-komünist bir çizgilerinde

örtük etkinliklerini devâm ettiriyordu. Ama siyâsal parti faaliyetleri hemen hemen yoktu. Avrupa için asıl tehlike komünizm tehlikesiydi. Ama sistem, Komünist Partileri mütemâdiylen marjinalleştiriyordu. Evet Fransa ve İtalya’da “kuvvetli” komünist partiler mevcuttu. Ama bu partilere olan toplumsal destek büyümüyordu. Âdetâ belli bir seviyede takılıp kalmışlardı. Bu desteği de aşama aşama kaybedecekleri belliydi. Antonio Gramsci ve Togliatti’nin fikirlerinden yola çıkan İtalyan Komünist Lider Enrico Berlinguer, Fransız Komünist Partisi lideri George Marchais ve İspanyol Komünist Partisi lideri Carillo, Bolşevik çizginin dışında, liberal demokratik değerlerle uyumlu, **“Avrupakomünizmi”** olarak târif edilen yeni bir komünizmi benimsediler. Portekiz Komünist Partisi lideri Cunhal buna şiddetle îtirâz etti. Yunan komünist partisi ise **“İç Komünistler”** ve **“Dış Komünistler”** olarak ikiye bölündü. Tablo aslında “aşırı sol tehlikenin” Avrupa için sona erdiğini gösteriyordu. Zâten bir daha toparlanamadılar. İspanya, Portekiz ve Yunanistan hemen AB’ye dâhil edildiler.

Avrupa’nın 70’lerdeki bu başarısını, Duvarın yıkılması ve Doğu Avrupa Komünizminin çözülmesi tâkip etti. AB, Doğu Avrupa’yı da şemsiyesi altına aldı. Sivil toplum dinamiklerinin, liberal değerlerin şahlandığı bir yirmi sene yaşadılar. 2010’larda bu işin

sonuna gelindi. Kabaca bu târihten başlayarak "evdeki hesapların çarşıya uymadığı" yeni durumlar ortaya çıktı. Durgunluk, işsizlik, göç gibi sorunlar AB'yi kuşattı. Daha beteri, aşama aşama yabancı düşmanı "aşırı sağ"ın siyâsal bir güç olarak doğmasıydı. Avusturya'da Heider olayı bunun tipik göstergesiydi. Seçimle kazandığı gücü koalisyon ortaklığı ile taçlandıran Heider, baskılara dayanamayarak istifa etti. Daha sonra da, bâzılarına göre şâibeli bir trafik kazasında öldü. Heider yalnız değildi. Fransa'da Jean Marie Le Pen'in Ulusal Cephe Partisi, İtalya'da Kuzey Liga Partisi, Almanya'da Alternatif Parti, İspanya'da Vox Partisi, Macaristan'da Orban'ın FIDESZ partisi, Yunanistan'da Altın Şafak Partisi, İngiltere'de Birleşik Krallık Bağımsızlık Partisi ve nihâyet Brexit Partisi... Liste uzayıp gidiyor. Bu partiler ya iktidarda, ya iktidar ortağı veyâ apaçık iktidâr adayı.

AB için gerçekten de tehlike büyüyor. İspanya'da Sosyalistler, Almanya'da ise merkez sağ ve merkez sol ittifaklar şimdilik barajın kapağını bastırabiliyor. Ama gidişât bunun uzun süreli olamayacağını gösteriyor. Artık "**Avrupa değerlerinin**" ne kadar paylaşıldığı ve reel olduğu her zamankinden daha fazla tartışmalı bir durumda. AB mensubu memleketlerde yapılan son seçimler, Avrupa idealine inanmışlar îtibârıyla birliğin geleceğini kara kara düşündürüyor.

Aşırı sağın ağırlığını hissettirdiği son **AB Parlamentosu seçimlerinin akabinde, AB'nin** Türkiye Raporu açıklandı. Raporda verilmiş temel hüküm şu: Türkiye, kendisini AB değerlerinden uzaklaştırıyormuş... Güler misiniz, ağlar mısınız? Raporu hazırlayanlar kendilerine, bu aralar üzerinde "faşizmin hayâleti dolaşan" Avrupa kendisini nereden uzaklaştırıyor acaba, diye sormazlar mı?

YENİŞAFAK

Mehmet ACET

CHP adayına iyi soru sormanın bedeli

23 yıldır televizyon gazeteciliği yapıyorum.

2005 öncesi diplomasiden savaş muhabirliğine kadar uzanan bir çeşitlilik içerisinde yürüttüm bu işi.

Son 14 yıldır ise, biraz da Ankara'ya özgü niteliği nedeniyle '**demeç gazeteciliği**', işimizin önemli bir parçası haline dönüştü.

Düzenli bir şekilde televizyon programları yapıyoruz.

Elbette başka meslektaşlarımızın yaptığı türdeş programları de izleyip, bazen o yayınlara kendi çapımızda notlar veriyoruz, bazen de kendimiz için dersler çıkartıyoruz.

İstanbul seçimleri için yarışan adaylarla yapılan televizyon programları sadece

adayların ekran performansları ile değil, yayında boy gösteren gazeteciler açısından da ciddi sınavların verildiği ‘arenalara’ dönüşmüş durumda.

Hemen belirtmeliyim ki, gazetecilik hem genel anlamda, hem de demeç gazeteciliği alt başlığıyla kuralları olan bir iştir.

Beylerin kahvehane köşelerinde ya da hanımların altın günlerinde yaptıkları konuşmalara benzemez.

O kuralların asgari ölçülerini göz ardı ettiğiniz takdirde mesleğin de canına okumuş olursunuz.

Ne yazık ki son günlerde televizyonlara çıkan gazetecilerin bir kısmının bu anlamda kötü sınavlar verdiklerine tanık oluyoruz.

Bugün biraz da bu nedenle bu türden gazetecilikten en azından kendi adıma ne anladığımı sizlere anlatmak istedim.

DEMEÇ GAZETECİLİĞİ SAVCILIK DA DEĞİLDİR DALKAVUKLUK DA

İkisinin ortası bir yerdir dersek belki durumu kurtarmış olabiliriz.

Bir savcının ‘suç zanlısına’ karşı aldığı tutumun aynısını gazeteci kimliğiyle sergilemek bu işin sınırlarını olabildiğince zorlamak anlamına gelir.

Her türlü soruyu soracaksın/sorabileceksin ama;

1-Bunu nezaket sınırlarını zorlamadan yapacaksın.

2-Konuğuna meramını anlatma imkânı sunmaya özen göstereceksin.

Televizyon programlarında konukların bazıları, sorduğun soruya cevap vermek istemez. Ya da soruyu dinler ama kendi istediği gibi yanıt verir.

Böyle durumlarda gazeteci için soruyu tekrarlama hakkı olduğu gibi, muhatabı için de cevap vermeme hakkı vardır.

En nihayetinde gazeteci sorularını sorar, karşısındaki kişi cevaplarını verir, ‘not verme’ işi ise kamuoyuna yani izleyiciye bırakılır.

Bunları anlatırken “**Gazetecilik savcılık değildir**” alt başlığının altını doldurmaya çalıştık.

Tabi bir de “Gazetecilik dalkavukluk değildir” alt başlığının altını doldurma ihtiyacı var.

GAZETECİLİKTE ‘MESAFE’ DİYE BİR KAVRAM VARDIR

Köşe Yazıları – 30/05/2019

Evet, gazetecilikte ‘mesafe’ diye bir kavram vardır ve mesleği bihakkın yerine getirmeye çalışanlar açısından bu iyi bir kavramdır.

‘Mesafe’ derken üslup ve davranışlarda ‘mesafe koymak’ anlamında negatif bir çağrışım oluşmasın.

Burada kastedilen daha çok, sorularla o mesafe alanını korumakla ilgili bir şeydir.

Ve gazetecinin mesafeli tutumu, kendisinden daha fazla, milyonlarca kişiyi o yayında söyledikleriyle ikna etme çaba ve arzusunda olan yayın konusu için faydalıdır.

Çünkü bilinçli izleyici kendi aklına da takılan soruların sorulması halinde ve bu sorulara ikna edici yanıtlar verildiğini görmesi halinde, program konusu için maksat büyük ölçüde hâsıl olmuş demektir.

DİKKAT! İMAMOĞLU’NUN TARAFTARLARI İYİ SORU SORAN GAZETECİLERİ LİNÇ EDİYOR

Gazetecilik nasıl olmalı, nasıl olmamalı hususunda epeyce racon kestik.

Hangisi iğne, hangisi çuvaldız oluyor emin değilim ama içinden geçtiğimiz ortamda biraz da gazetecilere yönelen sözlü linç girişimlerinden söz etmem gerekecek.

Son günlerde CHP adayına katıldığı programlarda iyi sorular soran gazetecilerin sosyal medyadaki İmamoğlu yandaşlarınca resmen sözlü linç girişimine tabi tutulduklarını görüyoruz.

Taraftarları gibi, İmamoğlu’nun kendisi de sorgulanmak (gazetecilik anlamında) istemiyor.

Sorularıyla sorgulayan gazetecileri de fırına odun atar gibi bu linç kalabalığının içerisine kendisi atıyor.

AK Parti’nin İstanbul kampanyasını yöneten ekipte yer alan Genel Başkan Yardımcısı Mahir Ünal’ın şu paylaşımını dikkatlerinize sunmak isterim:

“Sosyal medyada CHP adayına en ufak eleştiri getirenleri dahi anında linç etmek üzere kurgulanmış bir düzenek var. Ahmet Hakan, Nagehan Alçı ve şimdi Nedim Şener. Sevgi pıtırıcığı görünümlü bu tahammülsüz faşist yapıyı tanıyoruz. Yine kaybedeceksiniz.”

AKŞAM
Markar ESAYAN

Önce o elini indir

CHP İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı adayının Arnavutköy’deki esnaf kardeşimize dönük muamelesini izlediğimde açıkçası sırtıma “pislik” sürülmüş gibi hissettim.

Köşe Yazıları – 30/05/2019

Çok özür diliyorum. Ama inanın tiksindim.

Yıl 2019, ama biz 1970 kasaba siyasetçisi “Zübük” tiplemesinin gerisine düşmüş vaziyetteyiz.

Bu aday şahıs vatandaşa nasıl bu kadar fütursuzca dokunabilir anlayabilmiş değilim. Esnaf arkadaşımıza da sabrından ötürü teşekkür ediyorum. Çünkü olur da şöyle bir elini itseydi, herhalde bir ay boyunca bunların mağduriyet cazgırlığına maruz kalacaktık.

CHP’li adayların kim olduklarının çok önemi yok demiştik. Mühim olan kime kaybettiriyor olduklarıdır. Hasılı Erdoğan’ın karşısına kimi çıkarsanız, PKK’sından FETÖ’süne, ABD’sinden AB’sine zaten onu destekleyecek.

Ama insanın gururuna dokunur da punduna getirip milli/yurtsever birkaç dişe dokunur laf eder değil mi? Yok etmezler, etmiyorlar, etmeyecekler.

Ajansları izin vermiyor çünkü.

CHP şunu çok iyi bilmektedir. Uzun yıllardır yaptıkları algı çalışması ile seçmenlerine her türlü anormalliği hazmettirebilmişlerdir. Dolayısıyla “Sınırımızda başkası olacağına PYD olsun” deseler de, PKK ve FETÖ’ye tek kelime etmeseler de oy kaybından çekinme durumunda değildirler.

CHP ve HDP’ye 2010’dan beri kendi kitlelerini marjinalleştirme görevi verilmiş gibidir.

HDP’nin zaten ne olduğu bellidir. CHP ise kaset operasyonu bu işleve uygun hale getirilmiştir.

O yüzden CHP’nin her türlü fütursuzluğu yapma lüksü vardır. Tutarlı olmak zorunda değildir. Ülkenin **kırımızı çizgileri**, önemli meseleleri onun için herhangi bir endişe vesilesi değildir.

Şu anki tek endişe, 31 Mart’ta çalınan oyların 23 Haziran’da çalınamayacak olmasıdır.

AKŞAM
Hüseyin BESLİ

Fark bu!

CHP’nin yaptığını Ak Parti yapsaydı, Ak Parti ve Cumhur ittifakının aday Binali Yıldırım CHP adayını gibi davranmış olsaydı,

Seyreleyeydiniz siz o zaman şamatayı.

Ak Parti seçmeni (biraz abartarak söyleyelim) yeri göğü inletirdi.

Başkan daha şimdiden bizleri yok sayıyor ve CHP’lilere göz kırpmıyor... diye

Farkında mısınız?

Köşe Yazıları – 30/05/2019

Çok önemli ve hayati bir seçimin arifesindeyiz.

Ama mutlaka sahada olması gereken iki ismin ne adını duyuyoruz ne suretini görüyoruz.

CHP adayı İstanbul'da iki adaydan birisi olmasına rağmen;

Ne genel Başkan Kemal Kılıçtaoğlu ne de İl Başkanı Canan Kaftancıoğlu ortalıklarda yok.

Neden biliyor musunuz?

Çünkü CHP, klasik CHP seçmenini çantada keklik görüyor.

Gözünü milliyetçi – muhafazakâr çevreye liberallere ve de Kürt oylarına dikmiş durumda.

Oysa normal şartlarda CHP, bu kesimlerin hiçbirisinden oy alamaz, alamaması gerekir.

İşte bu nedenle olacak ki; CHP adayının kampanyasını yürüten akıl CHP'yi hatırlatacak ve çağrıştıracak iki ana figürü devre dışında tutuyor.

Ağızlarını her açtıklarında karşı tarafı 'biat kültürü'ne bağlı olmakla suçlayan CHP'lilerde ise bu davranışa karşı itirazı hiçbir ses gelmiyor.

Çünkü asıl onlar biat kültürü mengenesine sıkışmış durumdadır.

Eleştirmeyelim, yanlış yapanı cezalandırmayalım, gerektiğinde tepkimizi ortaya koymayalım..... demiyorum.

Hiçbir gerekçe 23 Haziran'ı ıskalamamıza, dolayısıyla İstanbul'u CHP zihniyetine teslim etmeye mazeret olamaz... diyorum.

TÜRKİYE
Fuat OKTAY

Tokatçılık ve elle taciz siyasetin raconu mu?

Esnafı ziyaret ediyorsun. Adamın mekânındasın. Seninle ilgili bir görüşünü ya da diyelim ki eleştirisini dile getiriyor. Ama tepenin taşı atıyor. Sinirlerini zor zapt ediyorsun, bu belli. Genç adamın **göğsünü sağ elinle ittire ittire** konuşup, güya “**ikna**” etmeye çalışıyorsun. Esnaf ikna olmuyor işte, zorla mı? O vakit hakaretler devreye giriyor:

“**Ukalalık etme**”

“**Boş beyinlisin, boş**”

Gitmeden önce de suratına **birkaç kez tokat** atıyorsun.

Ne bu?

Mafyacılık mı oynuyorsun? Racon mu kesiyorsun?

Köşe Yazıları – 30/05/2019

Sorsan “**Bir Ağabey, baba gibi okşadım**” der.

Ama tipik bir kabadayı imitasyonu. Elle temas, göğsünü ittirme, tacizci bir üslupla konuşma ve tokatlayıp giderken de hakaret etme.

Godfather filminden fırlamış bir karakter diyeceğim ama baktım onlara da uymuyor.

Filmde görürüz, herkes racon keser, başta **Don Corleone**. Ama onların bile bir adabımuâşereti vardır.

Kimse “**Bu kadarını beklemiyordum**” demesin, çünkü **formel kabadayılık, yapaylık, hesapçılık ve samimiyetsizlik radarı**

olanların kolaylıkla teşhis edebileceği bir karakter bu.

Bir ilçenin belediye başkanı olmasına rağmen **hakkında tehdit ve hakaretten 5 dava açılmış, adamlarıyla karakol basıp polis dövmüş birinin**, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olması hâlinde neler yaşayacağımıza dair belli belirsiz de olsa ipucu vermesi esasında hepimize bir işaret.

31 Mart'ta bu işareti, yani ipucunu kavrayamadık tam manasıyla.

Şimdi bize yaptığı iyiliği düşünsenize.

Ekrem Bey, **hakkındaki belirsizliği ortadan kaldırmak** için İstanbullulara kendi kişiliğiyle ilgili olarak bu tarzda **fragmanlar** yayınlıyor artık.

Bir süredir yapıyor bunu.

Ekrana çıktığında soruların çalıştığı yerlerden gelmesini istiyor, **Deniz Zeyrek tarzı boş**

beleş sorulara bayılıyor, sevmediği sorular karşısında “**Buraya ünlem koy, başka soruya geç**” diyor, gazeteci üstelerse “**Neymiş o neymiş, söyle bakalım**” diye horozlanıyor, karşısındaki kadın gazeteciye daha kibar oluyor hâliyle ama bu kez de “**Bunlar bir programlık sorular başka konuya geçelim**” diye topu taca atıyor. Sıkıştığında da yalan söylüyor. Esnaf gence yaptığı hakaretler, ittirip kaktırmalar ve tokatlamalar da kişiliğinin bir parçası olarak karşımızda duruyor.

31 Mart öncesi vatandaşlara hakareti de aklımızda.

Bu özelliklerine ilave olarak bir de mal varlığını açıklamayan, pek çok şirket ve AVM'de ortaklığı bulunduğunu zaten söyleyen, kazancının kaynağı belirsiz birini belediye başkanı olarak seçmek İstanbul adına yıkım olur.

Hedef gösteren Fatih, beğenen Yazgülü Ekrem İmamoğlu'nun “**PKK ve FETÖ'ye bir çağrınız olacak mı?**” sorusuna verdiği cevapta “**Gelin birlikte yönetelim**” demesi ve ardından gafını anlayıp toparlamaya çalışması sosyal medyanın gündemi oldu. Ama bu cevabın can alıcı kısmının viral hâline gelmesi İmamoğlu ile trollerini çıldırttı. Bunun sorumlusu olarak da **AK Parti İstanbul İl Yönetim Kurulu üyesi Elif Şahin Keleş** adlı kadın siyasetçiyi hedef

Köşe Yazıları – 30/05/2019

seçtiler. Böyle çirkef bir linç görülmedi. En ağır hakaretleri ettiler.

Ekrem İmamoğlu taraftarı tüm ahlaksız yaratıklar cibilliyetlerini ortaya döktüler.

Elif Şahin Keleş’i hedef

gösteren isimlerden biri de **Habertürk yazarı Fatih Altaylı**’dan başkası değildi.

Videoyu kendisinin

paylaşmadığını belirten Elif Şahin

Keleş’in bu ağır saldırı ve linç

karşısında **yayınladığı açıklama** İmamoğlu taraftarlarının yaşattığı kepezeliğin

sonuçlarını özetliyordu:

“Yaşadığım şeyi şöyle özetleyeyim: Eşimden kardeşime, annemden babama çevremdeki herkes taciz altında. Bu bir şiddet. Yazıları paylaşsam, değil bir daha kadına şiddet konusunda konuşmak, sokağa çıkamazlar. Çok kötüler, çok kötü niyetliler, kalpleri nefret dolu!”

Ve bu ahlaksız saldırılardan birinde kadınlara söylenecek en ağır hakaretlerden biri yazıldı Elif Şahin Keleş için. Bu Tweet’i **en çok kim beğendi** dersiniz?

Cumhuriyet yazarı Yazgülü Aldoğan.

O da bir kadın ve **“kadına şiddet”** konusunu ele alan yazarlar arasında üstelik.

Yazıklar olsun.

Bu referansla Ekrem Bey’in sırtı yere gelmez

Öğrencilikteki ev arkadaşını

öğrenmiştik. **Fatih Portakal** namlı haber sunucusu.

Her akşam Fox TV’de onun için **iç ve dış yağlama ve yıkama** yapıyor.

Şimdi de **asker arkadaşını** da öğrendik.

Çok çok mutlu olduk.

Askerlik hatırası **fotoğrafını** Twitter’da paylaşıp üstüne de şöyle yazmış:

*“Adamı en iyi askerlikte tanırsın. Vatansever mi, dürüst mü, mümin mi, adil mi, cesur mu, paylaşımcı mı, yoldaş mı? Hepsi dökülür. **Ben Ekrem’i askerde tanıdım. Saydığı hususlarda tereddütsüz kefilim.**”*

Takip etmiyorum. Bana da bir arkadaşım gönderdi.

Kabul etmeliyim ki son günlerin en eğlenceli paylaşımıydı.

Çünkü saydığı özelliklerin hiçbirine sahip olmayan, iş arkadaşları dâhil herkesi sırtından hançerleyen, sinsî, danışmanlık yaptığı ebleh televizyon yöneticisini sürekli zehirleyip haber sunucusu kadınlara mobbing uygulayan, birkaç yıl öncesine dek **“Tayyip Erdoğan benim halifemdir, ona biat ediyorum”** deyip, daha sonra **Ahmet Davutoğlu’cu** olan, daha evvelki yıllarda;

yani cumhuriyet mitingleri sırasında **Abdullah Gül’ün**

eşi Hayrünnisa Gül’ün problem hâline getirilen başörtüsü için **“Peruk taksın”** önerisini(!) getiren, üniversite

Köşe Yazıları – 30/05/2019

bitirdiği yalanını söyleyen, darbecilere çanak tutan yazılar yazan bir adam bu.

Evet, şimdi bu karakter, asker arkadaşı Ekrem İmamoğlu'na “**kefil**” oluyor.

Ekrem Bey'in sırtı yere gelmez böyle bir referansı olduktan sonra gayri.

Artık ne diyeyim bilemedim.

En iyisi Rahmi Karatay'ın hiciv şiirinden o bölüm:

“**Tezekten...**” diye

başlıyor, “**...dirhemi**” diye bitiyor.

Hayırlı olsun!